

Geeti Amiris tale til ungdommen

Taler

Geeti Amiri
Debattør

Dato

11. maj 2020

Omstændigheder

I anledning af coronakrisen bad Berlingske en række danske meningsdannere om at skrive en tale til ungdommen.

Fineste ungdom, med drømme, ønsker og håb, som coronakrisen for nu har sat på dvaletilstand. Jeg ved, at meget ændrede sig på én aften, da statsministeren tonede frem på skærmen.

For Danmark, men særligt for jer, Danmarks fremtid.

Foråret blev til efterår, selv om magnoliatræerne netop var sprunget ud. Sommerferien står til at ligne en vinterferie.

Og måske det sidste, I orker at læse, er en gammelklog kværulant på 30 somre, der fortæller jer, at der er mening med galskaben.

Men I må ikke tro, at denne krise ikke fører noget godt med sig. Det gør den, hvis I er klar til at tage et modigt skridt ind i en uvis fremtid.

Jeg er klar over, at intet ord kan hele skuffelsen over ikke at skulle køre i vogn og fejre sin flid med kammeraterne og at skulle vinke farvel til det første kys på en af sommerens mange festivaler. 2020 var jeres år, det grønne håbs år, men når Jordens lunger igen trækker vejret, høres den rungende lyd af jeres suk i alle verdenshjørner.

Livet bliver ikke, som I havde forestillet jer. Men tag det fra én, der forlod gymnasiet til fordel for et Danmark ramt af finanskrisen.

Det er i krisetider, vi udvikler os, fordi de lærer os, hvilke værdier, vi tror på: individuelt såvel som kollektivt. Det er i krisens stund, vi rejser os op igen, fordi

knækket styrker os.

Personligt lærte jeg af et finanskriseramt arbejdsmarked, at et iværksættereventyr forudsætter forældre med kapital som Lars Tvede, og at moderstatens sociale sikkerhedsnet er hullet som en si.

Jeg lærte, at de fede jobs forudsætter et eksamensbevis og ikke flyvske tanker. Jeg lærte, at hårdt tjente penge giver en god nattesøvn, og at forbrugsgæld er lig med tankemylder og uro i kroppen, når solen står op. Krakket styrkede min arbejdsmoral.

Derfor er mit håb for jer, Danmarks spirende ungdom, at I igen finder tilbage til værdier, som vi, de voksne, lod blive opløst i digitaliseringens guldalder. Den allervigtigste af disse værdier var intimiteten.

Måske tager jeg fejl, men jeg tror, at jeres angst, søndagsblues, kvartvejskriser og ondt i sindet har noget at gøre med, at I er en generation, som har alverdens venner, men intet menneske at læne jer opad. Men det er ikke jeres skyld, derimod de voksnes.

For indrømmet, vi svigtede jer ved at tvinge jer ind i den virtuelle virkelighed, mens vi endnu ikke selv kan begå os i den. Kollektivt lod vi os blive lullet i søvn af fortællingen om, at vi bliver mere sociale af de sociale medier, mens I har betalt prisen for vores naive iver.

I kæmper med præstationsangst, stress og følelsen af ikke slå til. I føler jer ensomme og sårbare, fordi venskaber er blevet forvekslet med likes og kærlighed med en hjerte-emoji.

Muligvis lærte finanskrisen Danmark økonomisk mådehold, men evnen til at forpligte sig, være til for andre og dyrke andet end sig selv gik der inflation i, fordi de sociale mediers indtog startede en æra af selviscenesættelse, der ikke kender nogen grænser.

Vi fremmedgjorde jer for jeres reelle behov som sociale væsener med algoritmer og apps. Vi pacificerede jer med en klodset iPhone og forvekslede øjenkontakt med et onlinesymbol.

Undskyld.

Det er trist, at et kram blev farligt, før vi voksne indså, at intet mætter hudsult som et kram.

Det er sørgeligt, at mødet mellem to fremmede mennesker blev uansvarligt, før vi forstod, at kærlighed mellem to mennesker ikke kan skabes ved at swipe sig frem i én uendelighed.

Jeg har hørt jeres frustrationer over, at I betaler prisen for klimaforandringerne, men coronakrisen har også stillet jer til regnskab for de voksnes laissez faire-holdning til relationer.

I er blevet kaldt for egoister, mens det var os voksne, der ikke kunne tætnede det uendelige hul, der konstant kræver bekræftelse, med den pris til følge, at vi aldrig kan kaste anker, fordi der jo altid er noget, der venter én, når man logger på. I er en spejling af, hvem vi alt for længe har været som samfund, og det er jo sørgeligt, at de voksne har været så overfladiske.

Derfor er mit håb for jer, at I gennem denne coronakrise genopdager de menneskelige relationer ved at gå back to basics. At I bruger denne krises tvungne afstand til at nærme jer andre. Intimt, men uden at kunne give et kys, fordi tilliden er vigtigere end det hurtige fiks.

Jeg håber, at I lærer kunsten at danne varige relationer på baggrund af følelser, som kræver forpligtelse, fordybelse og forankring i noget fælles, som fortæller os, hvem vi er tilsammen.

At I finder tilbage til det samvær, der findes i et privat rum, og ikke i en chatgruppe, og genfinder den tålmodighed, det kræver at skabe tillidsfulde relationer, der bygger på tilgivelse og forsoning, i stedet for hadbeskeder og blokeringer. At I igen samtaler i stedet for at snappe.

Visse tror, at coronakrisen vil føre os til endnu mere virtuelt samvær, men jeg håber sådan, at I gør oprør og viser en vej frem, hvor I står fast på retten til at være sociale mennesker.

Kilde

www.berlingske.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Hyldesttale

Relateret

Martin Thorborgs tale til ungdommen
13. maj 2020

Knud Romers tale til ungdommen
8. maj 2020

Morten Albæks tale til ungdommen
13. maj 2020

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/geeti-amiris-tale-til-ungdommen>